

билъ израсходвалъ доста голѣмия имотъ, който му донесла жена му, какго и доходитъ отъ проданѣта на книгитъ си и др., та не можалъ да стои на среща на финансовитъ си мѣжнотии дори и като продалъ обширнитъ земи, които му билъ подарилъ султанътъ, и имѣнията си въ околността на Парижъ. Макаръ нѣкога и да билъ казалъ (въ прѣдисловието на Recueils) съ тиславие на гения: «Пишж въ стихове, когато нѣмамъ врѣме да пишж въ проза», той отъ прозата поискалъ срѣдства, когато драмитъ му не били вече толкова достойни за поезията на младостта му. Много и обемисти сж прозаическитъ му произведения, които критиката не сжди така благоприятно както поемитъ му: *Три мѣсеца на власт* (1848), *Историята на революцията отъ 1848* (1849), *Историята на възстановието на монархията въ Франция* (1852), *Историята на Турция* (1854), *Историята на Русия* [1855; едно извлѣчение изъ тая история, на езика ни, е книгата на Д-ръ Г. В. Мирковича *Петръ Велики, Екатерина I и Меншиковъ* (Сливень, 1880)]. Той участвувалъ въ разни списания. Въ 1860 прѣдприелъ обнародването на едно пълно издание на трудоветъ си. Прѣдприятието се свършило въ 1866. Изданието състои отъ 41 тома. При тѣхъ прилагатъ и *Неиздадениъ записки* (1870), *Л-вата кореспонденция* (1873 — 1875, 6 т.; 2-о изд. 4 т.), *Неиздадени поезии* (1873). Отъ Л-витъ съчинения на езика ни сж прѣведени, освѣн прѣдпоменжтото, *Животътъ на г-жа Севине* отъ Б. Горанова (Русе, 1871), трагедии *Саулъ*, прѣв. отъ М. Басана

и П. Генкова (Варна, 1896) и *Грациела*, разказъ (Казанлъжъ). Л. починжлъ въ обятията на внука си и на нѣколко вѣрни приятели. Империята поискала да му даде държавно погребение, нѣ, съгласно съ многажди искаваната воля на поета, останкитъ му били прѣнесени въ Сенъ-Поанъ, безъ никакво тържество. Една бронзова статуя на поета е въздигнжта въ Маконъ (1873); слѣдъ това въ Паси се въздигнж друга по-хубава статуя. Л-та стогодишнина се отпразднува въ 1890 въ Маконъ: г-да Жюль Симонъ и Франсоа Копе произнесохж слова.

Французетъ поставятъ Л-вото име до Викторъ Хюговото. Л. е, казва единъ французски критикъ, самото воплощение на поезията; удивителното излияние на стиховетъ му, толкова обилно, толкова мелодично, се вижда токо-речи неволно: тѣ сж хубави, защото отразжаватъ най-високитъ чувства, най-деликатнитъ мисли; поетъ пѣе само когато вдъхновеннето го натиска; него бленътъ го владѣе. Въ неговитъ стихове не се намира никое риторическо или езиково усилие, а Хюго прѣдставлява най-гениалния творецъ на думи и стихове отъ нашия вѣкъ и можеби отъ всички вѣкове.

Ламба, гр. Свѣтилникъ за освѣтляване съ газъ или другъ видъ масло. — **Ламбада**. Голѣма въсьчна свѣшь.

Ламбацизмъ. Неправиленъ изговоръ на буква л. (гр. λ), намѣсто Р (гр. ρ).

Ламбертъ (Жанъ). Французски философъ и математикъ, най-великий анализъ въ математиката, логиката и метафизиката на XVIII-и вѣкъ, род. въ Мюлхаузенъ въ горни Алзасъ въ 1728, умр. въ Бер-